

ת"פ 53084/08/15 - מדינת ישראל נגד עלי יאסין

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 53084-08-15 מדינת ישראל נ' יאסין(עציר)

לפני כבוד השופט אמיר טובי

המאשימה
מדינת ישראל

נגד

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד גב' ענת שטיינשניידר

ב"כ הנאשם: עו"ד משה מרוז ועו"ד משה פלמור

הנאשם באמצעות הליווי

נציג משפחת הקרבן, עו"ד שאמי מחמוד
גזר דין

1. הנאשם הורשע על סמך הודייתו בעבירות שיוחסו לו בכתב אישום, שתוקן במסגרת הסדר טיעון, אליו הגיעו הצדדים. הוסכם, בין היתר, כי על הנאשם יושת עונש מאסר בפועל בין 4 שנים, בניכוי ימי מעצרו בתיק זה וכי יופעל כנגדו עונש מאסר מותנה בר הפעלה בן שנה, חציו בחופף וחציו במצטבר, כך שסה"כ ירצה הנאשם עונש מאסר בפועל בין 4.5 שנים. בנוסף, יושתו על הנאשם עונשי מאסר על תנאי, קנס כספי ופיצוי, והטיעונים לעניין זה יטענו באופן חופשי על ידי הצדדים.

2. בכתב האישום המתוקן (להלן: "כתב האישום") יוחסו לנאשם העבירות הבאות - סיוע להריגה, עבירה לפי סעיף 298 + 31 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); החזקה ונשיאה של נשק שלא כדין, עבירה לפי סעיפים 144(א) + (ב) + 29 לחוק העונשין; היזק בזדון, עבירה לפי סעיף 452 + 29 לחוק העונשין; שיבוש מהלכי משפט, עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין ותקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 279 לחוק העונשין.

3. בעובדות כתב האישום נאמר כי במועד שאינו ידוע למאשימה, עובר לתאריך 30.6.15, החליט הנאשם לירות לעבר סופרמרקט "דוחא" בטמרה. לצורך הירי פנה הנאשם ביום 29.6.15 למוחמד סמאר וביקש לקנות ממנו את הקטנוע שהיה ברשותו. כמו כן ביקש הנאשם מסמאר להחליף את אגוז הקטנוע שהרעיש, לאגוז שאינו משמיע רעש. סמאר נעתר לבקשת הנאשם והחליף את האגוז כמבוקש.

בתאריך 29.6.15 סמוך לפני חצות, נפגש סמאר עם הנאשם ועם אחר ומסר לידי הנאשם את הקטנוע לאחר שקיבל מידיו סך של 2,000 ₪. במעמד זה אמר הנאשם לסמאר כי הקטנוע ישמש אותו בירי לעבר

סופרמרקט "דוחא" שבטמרה. לצורך הירי הצטיידו הנאשם והאחר בתת מקלע ובאקדח שהינם כלי נשק שסוגלו לירות כדור שבכווח להמית אדם ובתחמושת.

ביום 30.6.15 בשעה 01:15 או בסמוך לכך, הגיעו הנאשם והאחר רכובים על הקטנוע עד סמוך לסופר, כשהנאשם נוהג בקטנוע והאחר יושב מאחוריו. תוך כדי נסיעה ירה האחר באמצעות אחד מכלי הנשק מספר יריות לעבר הסופר והנאשם והאחר המשיכו בנסיעתם. כשתי דקות לאחר הירי הראשון, בשעה 01:17 חזרו הנאשם והאחר כשהם רכובים על הקטנוע עד סמוך לסופר. תוך כדי נסיעה, ירה האחר באמצעות אחד מכלי הנשק מספר יריות לעבר הסופר והאנשים שעמדו בקרבתו ואשר הגיעו למקום בעקבות הירי הראשון. הנאשם והאחר המשיכו בנסיעתם. בין אותם אנשים שהיו במקום היה גם חי'ר דיאב (להלן: "המנוח"). אחד מהקליעים שירה האחר בירי השני, בסיועו של הנאשם, פגע במנוח וגרם למותו. כמו כן נגרם לחליל סובח שפשוף ברגל שמאל ולמ.א.א.ה שריטה באצבע. מותו של המנוח נגרם מנזק לריאה "חזה דם", כתוצאה ממעבר הקליע דרך זרועו השמאלית, כניסתו לבית החזה משמאל, מעבר דרך הריאה השמאלית וכלי דם גדול ויציאה בגב מימין.

סה"כ נורו בירי הראשון והשני כ- 22 כדורים שגרמו נזק למדפים שבתוך הסופר, לשמשה ולקירות הסופר. לאחר הירי התקשר הנאשם לסמאר ואמר לו לזרוק את כרטיס הסיים של הטלפון הנייד שלו, בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי, וסמאר עשה כן. כמו כן הסתיר הנאשם את הטלפון הנייד שלו בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי.

ביום 10.8.15 בעת שהיו נתונים במעצר בתיק זה תקף הנאשם את סמאר בכך שהכה אותו בראשו ואמר לו "למה פתחת עליי?".

4. ביום 3.4.17 הוצג הסדר הטיעון, הנאשם חזר בו מכפירתו, הוגש כתב אישום מתוקן בו הודה הנאשם והורשע על פי הודייתו.

5. בטרם נשמעו טיעוני הצדדים לעונש, הציגה המאשימה במסגרת ראיותיה לעונש את גיליון הרשעותיו של הנאשם (מע/1) ממנו עולה, כי לחובתו הרשעה מיום 2.5.13 בעבירת חבלה, לרבות חבלה כשהעברין מזוין וחבלה חמורה, פציעה ונהיגת רכב מנועי ללא רישיון. בנוסף, הציגה ב"כ המאשימה את כתב האישום נשוא ההרשעה הנ"ל וכן את הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו וכן את פסק דינו של בית המשפט העליון בערעור שהוגש על גזר הדין ונדחה.

6. בנוסף, ביקשה המאשימה להביא את דבריו של בנו של המנוח, מר דיאב חי'ר. בדבריו ציין מר דיאב כי בעבר שמו היה מחמוד וכי שינה את שמו לחי'ר על שם אביו לאחר מותו. לדבריו, אימו עבדה כל חייה כמורה בבית ספר וכי במועד שבו החליטה לפרוש לגמלאות, להתחיל פרק חדש בחייה ולהנות עם בן זוגה, נהרג אבי המשפחה שהיה הרוח החיה בבית. המנוח לא היה קשור כלל לאירוע הירי וכל אשמו התבטא בכך

שהיה במקום הלא נכון בזמן הלא נכון. הבן הוסיף כי אין פיצוי שיקהה את עוצמת הכאב והוא בא לבקש מבית המשפט לעשות צדק.

7. ב"כ המאשימה בקשה לכבד את ההסדר אשר נרקם בין הצדדים, בין היתר, לאור קושי ראייתי אליו נחשף בית המשפט במהלך ניהול המשפט. נאמר כי הענישה שהוסכמה על ידי הצדדים תואמת את הענישה הנוהגת בפסיקה בנסיבות דומות. בנוסף בקשה המאשימה להטיל על הנאשם קנס ומאסר מותנה לתקופה ממושכת שיהא בו כדי להרתיע אותו מלחזור ולבצע עבירות כגון אלו בהן הורשע. כמו כן עתרה המאשימה לחייב את הנאשם בפיצוי משפחת המנוח בסכום שיהא בו כדי לשקף את ההכרה בפגיעה הקשה שנגרמה להם.

8. ב"כ הנאשם טען כי ההסדר הושג נוכח קשיים ראייתיים וכי הודיית שולחו מבטאת נטילת אחריות על מעשיו ומביאה לחסכון בזמן שיפוטי יקר, בייחוד בשים לב לכך שרשימת עדי התביעה מונה 170 עדים, מתוכן נשמעו רק כ- 20 עדים. תחת לנהל משפט ארוך שבסופו עשוי היה בית המשפט גם לזכות את הנאשם, בחר הנאשם ליטול אחריות ולהודות בסיוע להריגה. הסיוע מתבטא בכך שהנאשם נהג בקטנוע אך לא הוא זה שירה במנוח.

לגבי נסיבותיו האישיות של הנאשם, טען סנגורו כי מדובר במי שהיה בן 21 במועד האירוע, ומכאן שנמנה על קבוצת הבגירים צעירים שזכו להתחשבות מיוחדת בפסיקה. נאמר כי הנאשם סיים 10 שנות לימוד, עבד כקבלן שיפוצים עד למעצרו ופרנס את המשפחה המונה חמשה אחים. אביו נמצא במוסד גמילה ואילו אמו חיה מקצבת הבטחת הכנסה.

בנסיבות, סבור ב"כ הנאשם כי מדובר בהסדר סביר העונה על דרישות הפסיקה. לגבי הפיצוי נטען כי בגזרי דין שעניינם הריגה וסיוע להריגה סכומי הפיצויים נעים בין 20,000 - 30,000 ₪ וקיימים מקרים בהם לא נפסקו פיצויים כלל. בענייננו, מדובר במשפחה מובטלת שאין לה מקור הכנסה ועל כן ככל שהפיצוי יהא סביר יותר כך יגדלו הסיכויים כי הוא ישולם. לבסוף נטען כי נהוג שכאשר בית המשפט פוסק פיצוי הוא נמנע לרוב מהטלת קנס.

9. הנאשם וויתר על זכותו לומר את המלה האחרונה.

10. עבירת ההריגה היא מהעבירות הקשות והחמורות שבספר החוקים שבצדה העמיד המחוקק עונש מרבי של 20 שנות מאסר. בעבירת הסיוע בה הורשע הנאשם, עומד העונש המרבי על מחצית התקופה הנ"ל, היינו עשר שנות מאסר. בית המשפט עמד לא אחת על הצורך להילחם בתופעה של יישוב סכסוכים באלימות ובנשק חם בציינו כי "חברתנו הפכה להיותה חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים" (ע"פ 5753/04 **מדינת ישראל נ' רייכמן** (7.2.2005); ראו גם: ע"פ 7374/07 **שמאי נ' מדינת ישראל**, פסקה 21 (16.11.2009); ע"פ 3573/08 **עוודרה נ' מדינת**

ישראל, פסקה 45 (13.4.2010); ע"פ 1630/14 אבו שנדי נ' מדינת ישראל, פסקאות 20-10 (4.12.2014).

בע"פ 7744/14 מדינת ישראל נ' הייב (10.12.2015) נדון מקרה בו קיפח אדם את חייו עקב מעשי ירי שכוונו לעבר ביתו. נאמר כי :

"ריסוס של למעלה ממאה יריות אינו יכול שלא להכיל את צפיית האפשרות של פגיעה בחיי אדם, והוא מעמיד את מבחני עבירת ההריגה ברף גבוה. . . גם אם אין אפשרות לקבוע שהמשיב כיוון את הירי לעבר המנוח או שהבחין בו, עצם הירי המסיבי טומן בחובו את הנורה האדומה והפעמון המצלצל הזועקים כי חיי אדם מועמדים בסכנה".

11. נוכח חומרת העבירה שהובילה לתוצאה הקשה של קטילת חיי אדם, הרי עונש המאסר שהוסכם, העומד על ארבע שנות מאסר בפועל, מצוי מתחת למתחם העונש ההולם את נסיבות העניין ואינו משקף את חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם. המסר שצריך לצאת מבית המשפט הוא מסר חד וברור ולפיו ירי לעבר אזרחים תמימים בנסיבות שתוארו בכתב האישום, מחייב ענישה מרתיעה העולה על העונש שהוסכם. הדברים נכונים שבעתיים שעה שאותו ירי הוביל לקיפוח חייו של אדם רק על שום שהזדמן באקראי לזירת האירוע ונכח במקום הלא נכון בזמן הלא נכון. הקלות הבלתי נתפסת של ירי בטבורה של עיר, במקום בו התקהלו אנשים בשל מעשה ירי קודם, מקוממת, ראויה לכל גינוי ומחייבת ענישה מחמירה.

12. יחד עם זאת, העונש הוסכם במסגרת הסדר טיעון שנרקם בין הצדדים. ההסדר הושג בין היתר על רקע קושי ראיתי שהתעורר בתיק, כפי שנטען מפי ב"כ המאשימה. נוכח זאת, לא ראיתי לדחות את ההסדר. רבות נאמר בפסיקה על תפקידו הראוי של מכשיר הסדר הטיעון במסגרת האכיפה הפלילית ועל הזהירות שיש לנקוט ביחס אליו.

בע"פ 1281/06 בורשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד סב(4), 100 נאמר כי:

"נושא אישורם ודחייתם של הסדרי טיעון - הן במישור העקרוני והן במישור הפרטני - שב ומובא להכרעתו של בית משפט זה. לא פעם מעורר הוא דילמות קשות, ותמיד - מצריך הוא עריכת איזון זהיר, מחושב ועדין בין מכלול השיקולים הצריכים לעניין. ההתייחסות להסדרי טיעון בשיטתנו עברה עם השנים שינויים והתפתחויות. לאחר שהנושא נבחן בפסיקתנו פעם ועוד פעם, דומה כי אין כיום חולק כמעט על כך שהשימוש בכלי זה הינו בעל יתרונות ניכרים ועל כך שככלל יש בעריכתם של הסדרי טיעון כדי לקדם את האינטרס הציבורי, כמו גם על כך שממילא, במציאות שעמה מתמודדת מערכת המשפט בישראל ובהתחשב בעומס הרב המוטל הן על בתי המשפט, הן על יתר הנוגעים בדבר, הסדרי טיעון מהווים כלי מרכזי במלאכת אכיפת החוק - כלי הכרחי על מנת שהמערכת כולה תוכל לשאת במשימות המוטלות על כתפיה. לצד זאת, אין ולא ניתן להתעלם מהקשיים ומהסיכונים הבלתי מבוטלים שטומן בחובו מוסד זה, ובין היתר מהחשש מפני הרשעת חפים מפשע, מהחשש מפגיעה באינטרס הציבורי להענשת עבריינים ומפגיעה בעיקרון הבסיסי של שוויון בפני החוק. משמעות הדברים הינה אפוא כי עריכת הסדר טיעון לא תהיה נכונה בכל מקרה ולא "בכל מחיר", ומכאן הצורך בבחינה, בדיקה

ושקלול זהירים ואחראיים - הן מצד הצדדים, הן מצד בית המשפט שלאישורו מובא ההסדר.

הפסיקה התוותה את אמות המידה על פיהן יבחן בית המשפט הסדר טיעון המוצג לפניו ובכללן סיכויי הרשעתו של הנאשם אלמלא ההסדר. נקבע כי "על אף שבית המשפט איננו פטור מלבחון בעצמו את שיקולי הענישה, הרי שלא ימהר להתערב בעונש שהוסכם בין הצדדים, בוודאי כאשר מדובר בהסדר 'סגור' אשר איננו קובע מתחם מסוים אלא עונש מוגדר ומסוים. התערבות זו שמורה למצבים חריגים ביותר" (ע"פ 5845/14 אסט נ' מדינת ישראל (20.4.2016) וראו גם: ע"פ 5310/12 פלוני נ' מדינת ישראל (9.9.2012)).

הלכה היא כי לרשויות התביעה מסור שיקול דעת רחב בכל הנוגע לנקיטת הליכים פליליים, לרבות החלטה על הסדר טיעון ובית המשפט יימנע על פי רוב להתערב בהחלטותיהן של רשויות אלה, למעט במקרים חריגים.

יפים לעניין זה דברי בית המשפט בבג"ץ 6711/16 מנשרוב נ' פרקליטות מחוז תל אביב (9.11.2016) שם נקבע כי:

"הלכה ידועה היא מימים ימימה, עליה חזר בית משפט זה פעמים רבות, כי לרשויות התביעה מסור שיקול דעת רחב ביותר בכל הנוגע לנקיטת הליכים פליליים - בין החלטה על העמדה לדין ובין החלטה על סגירת תיק, מחוסר ראיות או בהעדר ענין לציבור - כמו גם באשר לניהול ההליך הפלילי, לרבות החלטה על הסדר טיעון. בית משפט זה אינו מחליף את שיקול דעתן של רשויות התביעה בשיקול דעתו-שלו, ולא ייטה להתערב בשיקול דעת זה אלא במקרים חריגים של החלטה משיקולים זרים או החלטה הלוקה בחוסר סבירות קיצוני או בעיוות מהותי. הלכה זו כוחה יפה לכל שלביו ומרכיביו של ההליך הפלילי (ראו למשל: בג"ץ 1019/15 פלוני נ' פרקליטות מחוז תל אביב [פורסם בנבו] (14.7.2015); בג"ץ 1844/14 התנועה למען איכות השלטון נ' פרקליט המדינה [פורסם בנבו] (25.3.2014), להלן: ענין התנועה לאיכות השלטון; בג"ץ 2652/15 מנדלבלט נ' היועץ המשפטי לממשלה [פורסם בנבו] (17.5.2015); בג"ץ 626/14 רויטמן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.1.2015); בג"ץ 8150/13 כרסנטי נ' פרקליטות המדינה [פורסם בנבו] (6.8.2014); בג"ץ 4395/12 כהן נ' פרקליטות מחוז מרכז [פורסם בנבו] (15.11.2012); בג"ץ 9733/11 ח"כ בן ארי נ' היועץ המשפטי לממשלה [פורסם בנבו] (23.12.13); בג"ץ 11221/05 נאסר נ' היועץ המשפטי לממשלה [פורסם בנבו] (19.4.2007); בג"ץ 8722/05 קיקיס נ' הרמטכ"ל, [פורסם בנבו] (23.2.2006); בג"ץ 8643/04 אורן נ' משטרת ישראל [פורסם בנבו] (22.12.2004); בג"ץ 6841/06 עזבון כהן נ' בית המשפט העליון [פורסם בנבו] (14.6.2007); בג"ץ 4550/94 אישה נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מט(5) 859 (1995), ועוד רבים זולתם)".

13. על יסוד מקבץ האמור, לא ראיתי, כאמור, לדחות את ההסדר. לנוכח רכיב המאסר בפועל הנוטה לקולא, ראיתי לקבוע פיצוי משמעותי למשפחת המנוח.

14. לפיכך, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 4 שנות מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו בתיק זה מיום 30.6.15 ועד 1.2.16 ומיום 17.1.17 ועד היום.

ב. אני מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 12 חודשים שהוטל על הנאשם בתיק 18216-08-12 בבית המשפט המחוזי בחיפה, באופן שמחצית התקופה תהיה בחופף ומחציתה האחרת במצטבר לעונש שהוטל בגין תיק זה. בסה"כ ירצה הנאשם מאסר בפועל לתקופה של 4.5 שנים בניכוי ימי מעצרו בתיק זה.

ג. 12 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור משך שלוש שנים ממועד שחרורו עבירת אלימות מסוג פשע ויורשע בגינה.

ד. פיצוי למשפחת המנוח (אלמנתו וילדיו) בסך ₪ 60,000 לשיולם תוך 90 יום מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, ח' אייר תשע"ז, 04 מאי 2017, בנוכחות הצדדים.